

Lopov ipak nije ukrao Boži Istinita boži na pri a

Nekoliko dana pred Boži , to nije 22. prosinca 2015., dok sam išao u sakristiju pred večernju svetu misu, susreo sam gvardijana našeg samostana koji me je ukratko informirao da je u crkvi jedan svećenik iz Španjolske kojemu nekoliko dana treba smještaj, jer da mu je pozlilo na putovanju. Više u šali, ali i zbog nekih negativnih iskustava koje su nekad doživjela braća ovdje, upitao sam: „da li je uistinu svećenik?“ A starješina samostana je odgovorio: „kad ga vidiš kakav je, bit će ti jasno da ne može biti prevarant! Pitao je za misu, dođi na misu“. Nije došao govoriti misu, ali dok sam prišao na tu misu, pristupio je k prijestolju, za kojeg sam pretpostavio da je riječ o našem gostu. Uvijek je došao ispružene ruke i rekao „corpus Christi“, riječi koje sam na hrvatskom jeziku trebao ja reći njemu. Malo sam se začudio. Kasnije sam se uvjerio da je riječ o osobi o kojoj je starješina govorio, i da ga je on, uz asistenciju jednog drugog subrata koji se bolje snalazi u talijanskom, kao dobar domaćin, primio, dao mu večeršu i ključeve kuće. Naime, odmah poslije svete mise, po fratarski, slijedila je zajednička večera u blagovaonici. Gvardijan je došao s gostom kojeg je kratko predstavio kao svećenika. Ja sam izgovorio svoje ime, a ovaj rukujući se sa mnom nije izgovorio svoje ime, nego je ponovio moje: „padre Stipe“. Tako nešto, učinio je, i s drugom prisutnom braćom. Večera je započela molitvom, kao i obično, pa je razgovor s više sudionika tekao uglavnom na talijanskom jeziku, iz užitosti prema iznenadnom gostu „svećeniku“. Tada sam primijetio prsten na ruci gosta i upitao glasno: „da li španjolski svećenici nose prsten? Jedan subrat u šali je odgovorio: „neki nose, neki ne nose!“ Možda pod utjecajem pobuđene sumnje, te noći sanjao sam jednu prijevaru u ovom smislu, koja se, sva srećom, dogodila samo u snu na nekom drugom mjestu. Ujutro, za doručkom, budući da gost nije došao na vrijeme, kao pravi uvaženi gost došao je na doručak komotno kasnije, ispričao sam svoj san, te se među braćom razvila priča o mogućem lažnom predstavljanju. Zamolio sam subrata, koji je obavio ulogu prevoditelja kod prijema, da gosta pita za ime i prezime, ime biskupije i ime biskupa, kako bi na internetskim službenim stranicama dobio ime biskupije, ili preko upita emailom, mogao provjeriti da li takav svećenik postoji. Taj subrat je spomenuo da će tražiti i kopiju putovnice. Složio sam se s time, kako bi podatke s putovnice mogao usporediti s njegovom eventualnom pripadnošću nekoj biskupiji.

Budu i da je bilo vrijeme boži njih ispovijedi, toga dana bio sam u ispovjedaonici u koju mi je revni spomenuti subrat donio kopiju putovnice našeg gosta. Budu i da nije pitao i nije dobio ime biskupa i biskupije, nisam mogao mnogo uiniti. Ipak, iz putovnice se vidjelo da je rije o G. L. Eduardo J., rođ. 1952., kojem je putovnica izdana u Valenciji u Španjolskoj, samo tri mjeseca prije nego je došao k nama. Vidjelo se i da putuje automobilom, da je bio u Srbiji, da je u Bosnu i Hercegovinu ušao 30. studenog, a iz nje izišao 9. prosinca. Pokušao sam na i ime ovog svećenika u nekoliko biskupija Valencije, ali naravno nisam uspio. Zbog toga sam toga dana poslije ručka, na kojem je bio i gost, uzeo komad papira i olovku, prišao gostu s molbom da mi da svoje „sveteničke“ podatke, jer je subrat već uzeo civilne. Pitao sam da li pripada biskupiji Valenciji, jer mu je boravište u Valenciji. Rekao je, da ne, nego da pripada Barceloni. Upitao sam zato, da li je svećenik, na što je jasno odgovorio da nije. Pitao sam, kome onda pripada? Uzeo je olovku i na moj papiri napisao: „Sacra congregazione per le opere Sacre e Pie“ (Sveta kongregacija za svete i pobožne stvari). Dalje je tako i svojeručno nadodao, da je „don Eduardo, religioso e teologo e pedagogo“ (Eduardo, vjernik teolog i pedagog). Zahvalio sam, i nastavili smo druženje svi zajedno u blagovaonici uz kavu. „Don“, kako u Španjolskoj oslovljavaju plemiće, tražio je doduše macchiato, ali je popio tursku kavu kao i mi ostali, jer macchiata nije bilo. Poslije kave gvardijanu i subratu „prevoditelju“ nasamo sam rekao da nije rije o svećeniku, a da ne može biti niti član onog drugog što je napisao. Pri tom sam pomislio, kako je naša sreća da je napisao „sveta kongregacija“, a takvih je samo devet u Rimu koje pripadaju Svetoj Stolici. Da je na primjer napisao da pripada nekoj kongregaciji, mogli bi eventualno danima tražiti dok ne dođemo do podataka o njoj? Ipak, protumačeno je baš tako, da uvijek pripada „nekoj kongregaciji“, pa se gostoprinstvo nastavilo, na moju svećevu nelagodu. No, jedan stariji redovnik, kad je saznao da nije rije o svećeniku i kad je čuo da se gost predstavlja kao član navodne „svete kongregacije“ toliko se uznemirio da sam s njim uvečer na badnjak, 24. prosinca, na dan kad je gost nenajavljeno izostao s ručka, morao poći do sobe don Eduarda. Kad smo došli do njegove sobe, pokucali smo, a on je izišao u kućnom ogrtaču, upotrijebio sam trik koji mi je pao na pamet dok smo išli hodnikom prema njemu. Rekao sam mu da sam nazvao Barcelonu i da njegova kongregacija ne postoji, te da zato što se lažno predstavljao treba napustiti naš dom. Kad je upitao koga sam zvao, rekao sam da sam razgovarao s biskupom koji je sa mnom bio na postdiplomskom studiju u Njemačkoj, prije nego je postao biskup. Nije, naravno, shvatio da netko drugi može „lagati“ bolje od njega, i priznao je da je otkriven, po čemu je kukati kako je

bolestan i kako sad ne može i i, jer se boji za svoje srce. Spomenuo je da je bio u bolnici na pretragama. Pomislio sam, ako je slagao da je sve enik, i ako je slagao da pripada „Svetoj kongregaciji“, možda je ipak istina da je bolestan, pa je toga dana bio u bolnici, jer ga nije bilo na ru ku. Upitao sam ima li dokument o tome, na što mi je pokazao neki nalaz dubrova ke bolnice. Pogledao sam letimi no list papira bolnice s njegovim podacima, i naravno pretpostavio da je rije o svježem datumu. Smekšala me badnja ve er, pa sam mu rekao da može ostati do 8 sati sutra ujutro. Mislio sam da je stvar gotova, ali don Eduardo je do ekao ku nog starješinu koji je tada dolazio iz crkve. Za ve erom, koja je slijedila neposredno nakon ovih doga aja, prije nego sam ja i stariji fratar ostalim uspjeli prenijeti „otkri e“, saznao sam, da je „don“ gvardijanu rekao da je zvao Španjolsku, te da e mu do i kolega, pa e sutra uve er, dakle na Boži , zajedno dalje. Gvardijan mi je to rekao na na in, koji je pokazivao da je opet povjerovao u tvrdnju gosta. Kad sam mu spomenuo dokument bolnice, po kojem je navodno toga dana bio na pretragama, rekao mi je da je gost s tim dokumentom došao i prvi dan. Shvatio sam da je don i mene prevario s papirom, i pomislio kako nije isklju eno da je namjerno išao na neki nepotrebnim medicinski pregled, kako bi ljude pomo u dokaza o pregledu lakše prevario. Moj razgovor s ku nim poglavarom o ovoj temi odvijao se za ve erom, a za to vrijeme lukavi boži ni gost gledao nas je, i naravno po našim grimasama razumio što govorimo i tko je na njegovoj strani. Kako bilo da bilo, ku ni starješina pustio je da se stvari dalje odvijaju same od sebe, jer je možda vjerovao da e neugodni gost ipak oti i sutra uve er. Vjerojatno je na tu njegovu odluku injenica Boži ne no i, koja se bližila, tako er odigrala odre enu ulogu. Tako je don Eduardo proveo Boži s nama u samostanu. Nismo ga doduše vidjeli u crkvi, ali je kod sve anog boži nog ru ka dobro jeo, iako se, vjerojatno lažno, žalio na probleme sa želucem. I za udo, u sve anoj boži noj atmosferi, nije se osjetila neka nelagoda. Kao da nam je bilo normalno da taj boži ni ru ak podijelimo s drskim prevarantom. U sebi sam se, za vrijeme boži nog ru ka, sjetio misionara fra Ilije Bariši a koji je pri aju i o kra i koja je izvedena u ku i njegove misije u DR Kongu, rekao da mu je brat lopov dok je krao, u brzini, ukrao samo jednu cipelu, pa da mu je žao što nije odnio i drugu, jer i tako on, fra Ilija, s onom drugom nije mogao ništa. Drugog dana Boži a, gost je presko io doru ak. Njegova pri a o dolasku prijatelja, koji je trebao do i ve er prije, kao da je zaboravljena, jer je nitko u stvari nije ni uzimao ozbiljno. On je o ito spremao strategiju da i dalje ostane u ku i. Dogodilo se me utim nešto neo ekivano, spomenuti stariji redovnik, samoinicijativno je došao do vrata sobe gosta i udaraju i štapom po njima

probudio ga. Zahtijevao je da ovaj napusti samostan. Nakon nekoliko minuta na hodniku se našla cijela svita redovnika i uz određeno natezanje ispratila božićnog gosta s njegove tri torbe do Straduna. Nije to išlo glatko, tražio je da ostane do večeri, kad će mu navodno doći prijatelj iz Trsta, tražio je novaca, tražio da ga se vozi...

I nije ovo neka božićna priča, ali ipak lopov je na Božić s nama redovnicima proveo Božić u samostanu, jeo kao da je član neke „svete kongregacije“, ali nije nam uspio ukrasti Božić. Tek 11. siječnja 2016. dobili smo iz Nadbiskupije iz Splita informaciju o krađama i drugim nedjelima ovog lopova po crkvenim ustanovama. Slične vijesti došle su kasnije iz Korčule i iz drugih mjesta. Nama, dakle, lopov nije uspio ukrasti Božić. Ne znamo da li nam je ukrao nešto drugo, ali jedno je jasno, da ne bijaše štapa starog redovnika, možda lopov ne bi ni došao do Splita, možda bi kao član „neke kongregacije“ s nama slavio i Uskrs?

fra Stipe Nosi